

Arrest

nr. 172 206 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 12 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 augustus 2013 diene de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) naar aanleiding van de medische toestand van het minderjarig kind van de verzoekende partijen waarvoor zij in deze procedure optreden als wettelijke vertegenwoordigers.

1.2. Op 27 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

(...)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

“III.1.1. Volgens verweerster lijdt de minderjarige derde verzoeker S.K. (...), dochter van eerste en tweede verzoekers niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM, en dit onder verwijzing naar art. 9ter §3 - 4° Vr.W. 15.12.1980, aangezien verweerster naar deze wetsbepaling verwijst om te motiveren dat de medische toestand van S.K. (...), derde verzoeker geen aandoening betreft die een onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven en de fysieke integriteit van noch dat er sprake zou kunnen zijn van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandelingsmogelijkheden zouden zijn in het land van herkomst of verblijf (in casu AFGHANISTAN), zodat verzoekers en hun gezin geen verblijfsmachtiging kunnen verkrijgen nu hun verzoek volgens verweerster onontvankelijk is mede in het licht van zowel art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 als van art. 3 EVRM, quod non.

Verweerster onderzoekt in de bestreden beslissing in elk geval niet de behandelingsmogelijkheden van de ziekte waaraan derde verzoeker S.K. (...) lijdt en neemt zij dit gebrek aan behandelingsmogelijkheid niet in overweging bij het nemen van haar (bestreden) beslissing dd. 27.09.2013 zoals ze zelf erkent in de thans bestreden beslissing gelet de volgens haar niet ernstige actuele gezondheidstoestand van derde verzoeker S.K. (...).

III.1.2. Naar luid van art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 kan de aanvraag van verzoekers onontvankelijk worden verklaard (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

wanneer de ziekte, in casu van derde verzoeker S.K. (...) niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

III.1.3. Naar luid van art. 9ter §1, 2e en 3e lid Vr.W. 15.12.1980 (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling'.

III.1.4. Aangezien art. 9ter §3 - 4° Vr.W. 15.12.1980 uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 zoals hiervoor en gelet de samenhang met 9ter §1, tweede en derde lid Vr.W. 15.12.1980, is het vooreerste duidelijk dat verweerster thans met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 schendt, aangezien zij gelet op art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 dat uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 en rekening houdende met het feit dat verweerster art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 verengt tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening/ziekte in hoofde van derde verzoeker S.K. (...), zij hierbij geenszins rekening houdt met de mate waarin de voormelde aandoeningen/ziekte waaraan derde verzoeker S.K. (...) lijdt wel degelijk van dien aard zijn dat ze een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Dit aangezien verweerster op 27.09.2013 onder verwijzing naar het advies van haar arts- adviseur dd. 25.09.2013 minstens niet werkelijk en in concreto ingaat op de behandelingsmogelijkheden van derde verzoeker S.K. (...) in het herkomstland AFGHANISTAN, en zij zich beperkt tot de vaststelling dat volgens haar art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 gelezen in het licht van de draagwijdte van art. 3 EVRM, haar toelaat te besluiten dat in het geval het leven van derde verzoeker S. K. (...) niet in acuut gevaar blijkt te zijn, dit tevens impliceert dat een nooit sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling bij een gedwongen terugkeer naar AFGHANISTAN, zelfs niet wanneer er geen adequate behandeling is in AFGHANISTAN waar verzoekers en hun gezin gewoonlijk verblijven, voor derde verzoeker S.K. (...), quod non.

Aangezien verweerster meent zich in werkelijkheid niet te moeten uitspreken over de behandelingsmogelijkheden in AFGHANISTAN betrekkelijk en onverminderd de aandoeningen waaronder derde verzoeker S.K. (...) lijdt en dit onder verwijzing naar art. 2 EVRM (betreffende de door het verdrag gewaarborgde bescherming van het recht op leven) en haar verband tot art. 3 EVRM - aangezien er volgens verweerster nooit sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekers en hun gezin gewoonlijk verblijven, voor zover er geen acuut levensgevaar is in hoofde van derde verzoeker S.K. (...), schendt verweerster tevens art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht, alsmede het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Het is immers intussen vaste rechtspraak van Uw Raad én van de raad van State als cassatierechter, dat de verwijzingen door verweerster naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in dit verband niet dienstig zijn en geen afbreuk doen aan de bepalingen van art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980, aangezien het EVRM een minimale waarborg op de handhaving van de mensenrechten garandeert en niet in de weg staat dat art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 aan verzoekers een ruimere bescherming biedt (zie stuk4- RvSt. 19 juni 2013, nr. 223.961).

III.1.5. Verweester schendt derhalve met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en daarenboven artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980, aangezien ze art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 met verwijzing naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 op een wijze intepretereert die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch draagwijdte van het kwestieus artikel 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980.

Verweester miskent met de bestreden beslissing dewelke blijkbaar nog steeds past in haar beleid, zowel Uw vaste rechtspraak dewelke stand houdt na cassatietoezicht door de Raad van State als in casu de wet waaraan zij nochtans louter uitvoering moet geven, en zij neemt daarenboven een beslissing die onzorgvuldig is gemotiveerd en elke redelijkheid mist in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing zelf, gelet op de aandoening waaronder derde verzoeker S. K. (...) duidelijk lijdt. De bestreden beslissing is wegens het voormelde motiveringsgebrek niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde ziekte in hoofde van de verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat uit het medisch advies van 25 september 2013, dat in de gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, niet blijkt dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, Foquet; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, Vanneste; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, Glorie). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.4. Het onderzoek van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel vergt een onderzoek naar de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dit is de wettelijke bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt meer bepaald toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet).

3.5. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 september 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 25 september 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de ziekte van de verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.08.2013.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 21/08/2013 en bijlagen d.d. 20/11/2012, 18/12/2012 en 26/03/2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.?

Uit het medisch dossier blijkt dat de betrokkene een hemangioom heeft t.h.v. de hals rechts. Het betreft hier een aangeboren anomalie en uit het laatste verslag blijkt dat het letsel in regressie is. Propanolol heeft bij behandeling van benigne infantiele hemangioma alleen zin in de proliferatieve fase. Eens in de regressieve fase is er verder een spontane involutie over een tijdspanne van 3 tot 7 jaar.

Heelkunde in dit geval van een “platgevallen” hemangioom is louter esthetisch en niet levensnoodzakelijk.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten

geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt, zoals de verzoekende partijen ook lijken voor te houden, dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet duidelijk sprake van twee hypothesen, waarvan minstens de tweede – het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Echter waar de verzoekende partijen van mening zijn dat de verwerende partij artikel 9*ter*, §1 van de vreemdelingenwet verengt tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening en geenszins rekening houdt met de mate waarin de ziekte van het minderjarig kind wel degelijk van die aard is dat ze een reëel risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft, en dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat artikel 9*ter*, gelezen in het licht van artikel 3 van het EVRM, toelaat te besluiten dat het minderjarig kind niet in acuut gevaar is, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat geoordeeld kan worden dat de dochter van de verzoekende partijen niet lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit is, dat het hemangioom een aangeboren anomalie is en het letsel in regressie is, dat de behandeling met Propanolol enkel zin heeft in de proliferatieve fase, dat eens in de regressieve fase er een spontane involutie is over een tijdspanne van 3 tot 7 jaar, dat heelkunde louter esthetisch is en niet levensnoodzakelijk. Bij deze heeft de arts wel degelijk geantwoord zowel op de vraag naar het reëel risico voor het leven of fysieke integriteit als op de vraag naar het reëel karakter van het risico op een mensonwaardige behandeling bij gebrek aan medische behandeling. De verzoekende partijen laten na de concrete motieven van het advies waarbij aldus vastgesteld wordt dat de voorgeschreven behandeling met Propanolol geen zin meer heeft daar het letsel in de regressieve fase is en er aldus een spontane involutie is en heelkunde enkel esthetisch is, te weerleggen of ontkrachten.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, wanneer vastgesteld wordt dat de aanvraag van de verzoekende partijen gebaseerd is op een aandoening die niet (meer) dient behandeld te worden en dat heelkunde in geval van een 'platgevallen' hemangioom enkel esthetisch is, om vast te stellen dat er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijk of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat de motivering van de bestreden beslissing – waar het levensbedreigend karakter als criterium wordt gehanteerd en verwezen wordt naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 van het EVRM – niet dienstig is en geen afbreuk doet aan de bepalingen van artikel 9*ter*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet daar artikel 3 van het EVRM niet in de weg staat dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet hen een ruimere bescherming biedt, dat de bestreden beslissing artikel 9*ter* op een wijze interpreteert die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch met de draagwijdte van artikel 9*ter*, §3, 4° van de vreemdelingenwet, dat dit ertoe leidt dat er volgens de verwerende partij nooit sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst is voor zover er geen acuut levensgevaar is, kan de Raad dit standpunt bijtreden.

Evenwel blijkt dit eerder een overtollig motief nu de bestreden beslissing, zoals hiervoor werd besproken wel degelijk nagaat of er een gevaar is voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan medische behandeling.

Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan de verzoekende partijen, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar geneesheer, afdoende gemotiveerd is.

3.6. Waar de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij de behandelingsmogelijkheden van de ziekte van het minderjarig kind niet onderzoekt en het gebrek aan behandelingsmogelijkheden niet in overweging neemt bij het nemen van haar beslissing gelet op de volgens haar niet ernstige actuele gezondheidstoestand, kunnen zij niet worden gevolgd. Immers blijkt duidelijk uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat wordt bijgetreden door de gemachtigde, dat de beschreven behandelingsmogelijkheden van de aandoening van het minderjarig kind van de verzoekende partijen werden in overweging genomen en onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en dat hij van mening was dat de behandeling met Propanolol voor benigne infantiele hemangioma enkel zin heeft in de proliferatieve fase en uit het laatste verslag blijkt dat het letsel in regressie is, dat in die fase er spontane involutie is over een tijdspanne van 3 tot 7 jaar en dat heelkunde louter esthetisch is. De verzoekende partijen tonen niet aan welke andere door hen beschreven behandelingsmogelijkheden door de ambtenaar-geneesheer niet in overweging werden genomen.

In zoverre de verzoekende partijen lijken voor te houden dat de verwerende partij, onder verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet werkelijk en *in concreto* ingaat op de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de verwerende partij meent zich niet te moeten uitspreken over de behandelingsmogelijkheden in Afghanistan, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de motieven van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer die vaststelde dat het hemangioom een aangeboren anomalie is en het letsel in regressie is, dat de behandeling met Propanolol enkel zin heeft in de proliferatieve fase, dat eens in de regressieve fase er een spontane involutie is over een tijdspanne van 3 tot 7 jaar, dat heelkunde louter esthetisch is en niet levensnoodzakelijk. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet weerlegd of ontkracht. Gezien aldus uit het medisch advies niet blijkt dat het minderjarig kind van de verzoekende partijen bij het teruggaan naar haar land van herkomst nog enige behandeling behoeft, zonder dewelke zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, diende de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van enige behandeling in het land van herkomst.

3.7. Uit het administratief dossier en het medisch advies van 25 september 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door de verzoekende partijen ingezonden medische stukken in overweging genomen heeft. De verzoekende partijen hebben geenszins concreet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde door hen aangevoerde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

Aldus besluit de Raad dat verzoekende partijen geen gegrond middel hebben aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER